

Arrest

nr. 133 359 van 5 november 2013
in de zaak x

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DE FEYTER loco advocaat V. NEERINCKX en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 4 maart 2013 het Rijk binnen en diende op 5 maart 2013 een asielaanvraag in. Op 17 mei 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Lamtak (district Qarghayi, provincie Laghman), de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtun van origine te zijn. U zou sinds 2009 tewerkgesteld zijn geweest bij Technologists inc (Ti), een Amerikaans bedrijf dat hielp bij de constructie van o.a. wegen en gebouwen in Afghanistan. U zou er steeds als eerste supervisor hebben gewerkt op de technische afdeling en verantwoordelijk zijn geweest voor de reparatie van machineonderdelen. Hiertoe zou u zich regelmatig over verschillende Afghaanse provincies hebben moeten verplaatsen om er de verschillende projecten te bezoeken en er werken uit te voeren. U zou tijdens de werkweek steeds overnacht hebben in een afdeling van Ti in Pol-e-Charkhi, Kabul en gewoonlijk enkel van donderdag tot en met zaterdag naar uw dorp Lamtak terugkeren. In 2010 zou u op dag – toen u met 3 collega's onderweg was naar Maydan Wardak – door de taliban zijn aangevallen. Bij een andere aanslag in augustus 2011 zouden uw chauffeur alsook twee veiligheidsagenten vermoord zijn door de taliban. Omwille van het feit dat de taliban u viseerde, zou u uiteindelijk besloten hebben de projecten waar u naartoe moest niet langer te bezoeken met een escorte of privéwagen, maar met het openbaar vervoer, omdat dit anoniemer is. Op een dag zou u onderweg zijn geweest van Ghazni naar Maydan, Pole Surkh en zou het busje waarop u zich bevond door vier talibs zijn gestopt. U zou gevraagd zijn uit te stappen en u zou geblinddoekt in een voertuig hebben moeten stappen. Na een rit meer dan een halfuur zou u naar een kamer zijn gebracht waar uw geld en gsm van u werden afgenomen. Men zou u hebben gezegd dat u moest wachten op de komst van mullah Akhmund en dat hij over uw lot zou beslissen. Na 13 à 14 dagen zou u, opnieuw geblinddoekt, naar een kamer zijn gebracht waar de mullah zich bevond en hij zou u hebben gezegd dat u twee opties had: ofwel een zelfmoordaanslag plegen ofwel drie à vier talibs binnenloodsen op een project in Maydan Shahr. U zou akkoord zijn gegaan met het laatste, maar de talibs de tijd hebben gevraagd om eerst naar uw werkplaats terug te keren opdat zij daar niet achterdochtig zouden worden gezien uw lange afwezigheid. U beloofde de talibs daarna terug te contacteren. De talibs zouden akkoord zijn gegaan en u drie dagen de tijd hebben gegeven om alles te regelen, maar u tegelijkertijd duidelijk hebben gemaakt dat u zich nergens voor hen zou kunnen verschuilen. De volgende ochtend zouden zij u in Maydan Shahr hebben vrijgelaten en u uw geld en gsm terug hebben gegeven. U zou onmiddellijk uw vader hebben gecontacteerd en hem ervan op de hoogte hebben gebracht dat u zo lang door de taliban was ontvoerd. Uw vader zou u hebben gezegd dat hij voor u een smokkelaar zou zoeken. U zou dan naar het kantoor van Ti zijn gegaan om er uw ontslag in te dienen en u zou er zijn gebleven tot de dag van uw vertrek. U zou in de periode tussen uw vrijlating en uw vertrek uit Afghanistan nog dagelijks twee à drie keren door de taliban zijn gecontacteerd en er zou ook een dreigbrief zijn verstuurd waarin uw vader werd duidelijk gemaakt dat u uw werk bij de ongelovigen moest stoppen en dat u zich bij de jihad moest aansluiten. Vier à vijf dagen later, in mei 2012, zou u vanuit uw werkplaats in Pol-e-Charkhi zijn vertrokken uit Afghanistan. U diende uw asielaanvraag in België in op 5 maart 2013.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende originele documenten voor: uw taskara d.d. 12/5/1387 (2 augustus 2008 Gregoriaanse kalender (GK)), een opleidingscertificaat van Solidarité Afghanistan Belgium (SAB) d.d. het jaar 2000, een leercontractkaart van SAB, een tewerkstellingsattest van Ti, een bankkaart van Kabulbank en twee dreigbrieven van de taliban. Verder legt u ook een kopie neer van de taskara van uw echtgenote, uw huwelijksakte, een tewerkstellingsattest van de University of Nebraska at Omaha d.d. 4/01/2009, een badge van Ti geldig tot 21/12/2012 en een bewijs van loonsopslag afgeleverd door Ti.

Sinds uw vertrek uit Afghanistan zou u nog een aantal keren contact hebben gehad met uw echtgenote. Zij zou u hebben gezegd dat de taliban in de periode tot twee maanden na uw vertrek nog twee keren naar jullie huis zou zijn gekomen op zoek naar u. Sindsdien zouden zij niet meer zijn gekomen, maar uw familie meent nog steeds door de taliban in de gaten te worden gehouden. Zo zou de taliban nog een dreigbrief hebben gestuurd naar uw familie zo'n twee maanden na uw vertrek. U weet ten slotte niet met zekerheid te zeggen of uw familie nog steeds in uw dorp woont en vermoedt dat zij misschien bij andere familieleden zijn ingetrokken.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden bemerkt dat uw verklaringen betreffende uw profiel binnen het bedrijf Ti heel wat vraagtekens oproepen.

Zo bent u er niet in geslaagd duidelijk te maken wat uw functie bij Ti inhield. Wanneer er immers wordt gepeild naar de structuur van het bedrijf en uw plaats erin, meent u dat u werkzaam was binnen de technische afdeling en dat Sayeed Hameed de enige directe chef was voor iedereen binnen

deze afdeling, uzelf inclusief (gehoorverslag CGVS, p. 21). Daarna beweert u dan echter weer dat uzelf ook de supervisor was van een 5-tal werknemers binnen diezelfde afdeling en dat u na Hameed het hoofd van de afdeling was (gehoorverslag CGVS, p. 21-22). Als u dan wordt gevraagd wie de andere supervisors waren binnen uw afdeling, die uit 30 à 40 mensen bestond, begint u leidinggevenden op te sommen uit andere afdelingen (gehoorverslag CGVS, p. 22). Hiermee geconfronteerd, meent u dan plots weer dat u de tweede supervisor was onder Hameed en dat alle andere werknemers van de afdeling onder jullie gezag vielen (gehoorverslag CGVS, p. 22).

Dat u echter een dergelijke leidinggevende functie zou hebben uitgeoefend binnen Ti is omwille van verschillende elementen eerder bedenkelijk. Ze verklaart u zelf zo goed als ongeschoold te zijn (u ging tot de vierde klas naar school) en voor slechts 10 à 15% te kunnen lezen en/of schrijven (gehoorverslag CGVS, p. 3 en 13). Dat u in het kader van uw functie zou hebben gefungeerd als leidinggevende, hebben ingestaan voor de aankoop van machines en zich steeds naar projecten in verschillende provincies zou hebben moeten begeven om er in te staan voor reparaties (gehoorverslag CGVS, p. 4 en 22-23), valt echter moeilijk te rijmen met het idee dat u nauwelijks kan lezen en/of schrijven. Uw verklaring hiervoor dat uw werk niets te maken had met lezen of schrijven is dan ook maar weinig aannemelijk (gehoorverslag CGVS, p. 23). Bovendien wordt het idee dat u meteen in de functie van tweede supervisor werd aangenomen verder in twijfel getrokken omwille van het feit dat er in de documenten van Ti die u voorlegt enkel melding wordt gemaakt van uw functie als mecaniciens en niet als supervisor/leidinggevende.

Ook wat betreft uw verklaring door de taliban te zijn geïdoleerd omwille van uw werk dienen enkele kanttekeningen te worden gemaakt.

Zo is het opvallend dat u beweert zich aanvankelijk steeds met een wagen van Ti in de bescherming van een aantal bodyguards en een chauffeur te hebben verplaatst naar de verschillende provincies waar u naartoe moest, maar plots te zijn overgeschakeld op het openbaar vervoer voor deze verplaatsingen. Dat u van de ene dag op de andere zonder enige vorm van bescherming het openbaar vervoer zou nemen uit veiligheidsoverwegingen, is immers erg bedenkelijk gezien de hoge graad van bescherming die u ervoor zou hebben gekregen (gehoorverslag CGVS, p. 24). Daarnaast is ook uw bewering van uw ontvoerders te hebben gehoord dat zij u al 4 à 5 maanden zochten bijzonder twijfelachtig (gehoorverslag CGVS, p. 26). Dit strookt immers niet met uw eerdere verklaring elke donderdag met uw eigen wagen naar uw dorp Lamtak te zijn teruggekeerd en telkens de zaterdag terug naar uw werk te zijn vertrokken (gehoorverslag CGVS, p. 5, 7 en 16). Dit impliceert immers dat – als de talibs het daadwerkelijk al zo lang op u gemunt hadden en als zij zoals u beweert overal informanten hadden – zij u heel gemakkelijk hadden kunnen traceren en ontvoeren en dit zonder het bijzijn van veiligheidspersoneel (gehoorverslag CGVS, p. 24 en 26). U verklaart immers zelf in dit licht dat de talibs alles van u wisten, zoals uw woonplaats en uw route (gehoorverslag CGVS, p. 28). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, nuanceert u plots uw uitspraken door te stellen dat u op donderdag soms laat vertrok of pas op vrijdag naar huis kwam en dat u soms uw wagen, soms het openbaar vervoer gebruikte (gehoorverslag CGVS, p. 29). Dat u dit pas achteraf vermeldt, maakt dat aan dit argument geen waarde kan worden gehecht.

Verder kunnen ook uw verklaringen betreffende uw ontvoering en opsluiting maar weinig overtuigen.

Zo is uw omschrijving van uw ontvoering en opsluiting bijzonder oppervlakkig. U meent in dit licht dat u door 4 talibs uit een bus werd gelicht en dat u door hen werd geblinddoekt en in een auto werd ontvoerd (gehoorverslag CGVS, p. 20). Wanneer u wordt gevraagd deze 4 talibs te omschrijven, meent u dat zij tulbanden, lange kledij en wapens droegen (gehoorverslag CGVS, p. 25). Als u er dan mee wordt geconfronteerd dat dit een wel heel algemene beschrijving is van hoe een talib eruit ziet en u wordt duidelijk gemaakt dat van u een meer gedetailleerde beschrijving wordt verwacht, verklaart u dat u niets meer over deze mannen kunt zeggen (gehoorverslag CGVS, p. 25). Ook wat betreft uw verklaringen over uw opsluiting kan dezelfde bemerking worden gemaakt. Wanneer u bijvoorbeeld wordt gevraagd wat er gebeurde in de periode van uw opsluiting, meent u dat u in een kamer werd vastgehouden en dat u moest wachten op de komst van mullah Akhmund en dat er verder niets gebeurde (gehoorverslag CGVS, p. 26). Tot 4 maal toe wordt u de kans geboden te vertellen over hoe die dagen in gevangenschap eruit zagen, maar uw verklaringen blijven telkens uitermate oppervlakkig (gehoorverslag CGVS, p. 26). Dat u er niet in slaagt meer doorleefde getuigenissen af te leggen van deze periode die 13 à 14 dagen duurde en waarin u doodsangsten doorstond (gehoorverslag CGVS, p. 20 en 26), maakt dat ook aan dit element uit uw asielrelaas ernstig kan worden getwijfeld.

Tot slot zijn ook uw verklaringen betreffende de opdracht die u voor de talibs zou moeten uitvoeren zeer twijfelachtig.

Zo is het vooreerst opmerkelijk dat u de keuze zou krijgen tussen het plegen van een zelfmoordaanslag of het binnenloodsen van talibs op een project van Ti (gehoorverslag CGVS, p. 26). Uit een recent EASO-rapport d.d. juli 2012 waarin de (rekruterings)strategieën van de Taliban uitvoerig werden onderzocht, blijkt namelijk dat voor het uitvoeren van een zelfmoordaanslag beroep wordt gedaan op erg religieuze en getrainde personen en dat er een hoog niveau van welwillendheid en overtuiging vereist is van de persoon die de aanslag moet uitvoeren. Bovendien gaan hier vaak jaren training aan vooraf. Nergens uit uw verklaringen blijkt echter dat u op enig moment aan dit profiel zou hebben voldaan. Dat men u zou gebruiken voor het uitvoeren van een zelfmoordaanslag is dan ook bijzonder twijfelachtig.

Verder blijkt u er ook niet goed van op de hoogte te zijn wat de andere opdracht inhield. Zo weet u enkel te zeggen dat u een voertuig met daarin 3 à 4 talibs zou moeten binnenrijden op de plaats waar een project van Ti bezig was, het moest parkeren waar de Amerikanen stonden en dan naar buiten moest gaan waarna het voertuig tot ontploffing zou worden gebracht (gehoorverslag CGVS, p. 26-27). De vraag wanneer u dit zou moeten doen ontwijkt u tot tweemaal toe om uiteindelijk te stellen dat u dit niet weet. Verder meent u dat er niets meer werd afgesproken in dit verband (gehoorverslag CGVS, p. 27). Dat u echter 13 à 14 dagen was opgesloten in afwachting van mullah Akhumnd die u meer zou vertellen over uw opdracht en uiteindelijk toch maar zo'n beperkte informatie zou hebben gekregen (gehoorverslag CGVS, p. 26), is bedenkelijk. Verder is het ook weinig geloofwaardig dat de talibs nadien hun nummer aan u zouden hebben bekend gemaakt en hebben gewacht op uw sein om de opdracht uit te voeren (gehoorverslag CGVS, p. 27-28). De vraag dringt zich immers op waarom zij u deze informatie over hen zouden geven en u de mogelijkheid zouden bieden om de veiligheidsdiensten in te lichten over hun geplande activiteiten. Uw verklaring dat zij alle informatie over u hadden (gehoorverslag CGVS, p. 28) en u dus makkelijk konden vinden, is in dit licht dan ook niet afdoende.

Uit bovenstaande kan worden geconcludeerd dat aan de door u beweerde problemen met de taliban in Afghanistan ernstig kan worden getwijfeld. Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven, de stukken in het administratieve dossier en op basis van bovenstaande argumentatie, bent u er dan ook niet in geslaagd bent een oprechte, gegronde vrees voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de Vluchtelingconventie aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel u afkomstig blijkt te zijn uit het district Qarghayi van de provincie Laghman (gehoorverslag CGVS, p. 5-7), kan in uw geval evenwel worden bemerkt dat u geen elementen hebt aangehaald op basis waarvan kan worden geoordeeld dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in uw provincie te ontlopen. In casu kan de situatie in Jalalabad worden bekeken. Op basis van uw verklaringen oordeelt het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert in Jalalabad een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw schoonbroer Farid Ahmad en zijn vrouw in Jalalabad woonachtig zijn (gehoorverslag CGVS, p. 10). Bovendien zou u al verschillende keren met hem contact hebben gehad sinds uw aankomst in België en zou hij ook de persoon zijn die uw documenten vanuit Afghanistan opstuurde en die ervoor zorgt dat u af en toe met uw vrouw in contact kunt treden (gehoorverslag CGVS, p. 10-11). Verder zouden ook twee zussen van u, Alya en Nadya, in Jalalabad wonen (gehoorverslag CGVS, p. 12). Uzelf zou ook voor uw werk heel geregeld (wekelijks of om de 2 weken) naar Jalalabad zijn gereisd (gehoorverslag CGVS, p. 22-23). U verklaart verder nooit problemen te hebben gekend met de Afgaanse autoriteiten of met andere burgers in uw land van herkomst (gehoorverslag CGVS, p. 14). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat uw familie u ook nu niet zou helpen. Dat u niet elders in Afghanistan zou kunnen verblijven omwille van uw problemen met de Taliban (gehoorverslag CGVS, p. 30) kan, gezien de ongeloofwaardigheid van deze problemen (zie supra), niet in overweging worden genomen. Verder haalde u geen elementen aan waaruit kan worden opgemaakt dat u zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat

de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidssparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande beslissing niet veranderen, aangezien zij geen elementen bevatten die in bovenstaande beslissing werden in vraag gesteld. Wat betreft de 2 dreigbrieven van de Taliban die u na het gehoor alsnog opstuurde, dient te worden bemerkt dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige en coherente verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals uitvoerig werd toegelicht in de bovenstaande beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om en de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Stukken

Ter terechtzitting legt verzoeker een aantal bewijzen van zijn tewerkstelling neer en een certificaat van een opleiding.

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van "art. 48/3 Vreemdelingenwet i.u.o. de materiële motiveringsverplichting ex art. 1-3 Wet 29 juli 1991" en in een tweede middel de schending van "art. 48/4 Vreemdelingenwet i.u.o. de materiële motiveringsverplichting ex art. 1-3 Wet 29 juli 1991".

2.1.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet

louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.1.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2. Nopens de status van vluchteling

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006).

2.2.2. Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat *“Louter op grond van persoonlijke aanvoelens en subjectieve appreciaties van diens verklaringen, wordt diens asielrelaas als ongeloofwaardig afgedaan. Tot sluitende vaststellingen komt de Commissaris-Generaal niet, getuige daarvan de in de bestreden beslissing aangewende subjectieve en zwakke formuleringen “roepen vraagtekens op”, “dienen enkele kanttekeningen worden gemaakt”, “kunnen maar weinig overtuigen”...”,* blijkt vooreerst dat de motivering in de bestreden beslissing wel degelijk in vaststaande termen werd geschreven (*“niet in geslaagd duidelijk te maken”, “valt echter moeilijk te rijmen”, “verder in twijfel getrokken”, “erg bedenkelijk”, “bijzonder twijfelachtig”, “Dit strookt immers niet”, “aan dit argument geen waarde kan worden gehecht”, “bijzonder oppervlakkig”, “ernstig kan worden getwijfeld”, “ontwijkt u”, “niet afdoende”*).

2.2.3. De commissaris-generaal beschikt over een discretionaire marge wat de beoordeling van de waarachtigheid en het gewicht van de aangevoerde elementen en documenten betreft, waarbij de door de commissaris-generaal gegeven motivering afdoende en draagkrachtig moet zijn. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

2.2.4. Uit de door verzoeker aan het CGVS en ter terechtzitting voorgelegde kopieën van certificaten blijkt dat verzoeker werkzaam was als mecanicien van mei 2009 tot mei 2012 voor Technologists Inc. Ook uit de andere documenten blijken vaardigheden en werkzaamheden als techniker en mecanicien. Indien uit verzoekers verklaringen inderdaad kan blijken dat hij *“verantwoordelijke was van zijn unit”* van vijf mensen, dan kan tevens blijken dat hij verklaarde *“supervisor of deputy supervisor”* te zijn

(gehoor p. 22). Daargelaten de discussie omtrent de exacte functietitel van verzoeker, kan hoe dan ook vastgesteld worden dat verzoeker een gewone techniker was, al dan niet met beperkte verantwoordelijkheid, waardoor de beweerdte bijzondere belangstelling van de taliban niet kan overtuigen.

2.2.5. Verzoeker verklaarde op de DVZ *“hij stelde me voor een ultimatum: ofwel moest ik doen wat zij me zegden, ofwel werd ik onmiddellijk gedood. Ik wilde niet dood dus zeiden ze dat ik een talib moest binnensmokkelen op een bouwwerf van de Amerikanen, of een bomauto op een bouwwerf rijden”* (vragenlijst 3.5). Ook op het CGVS verklaarde verzoeker dat *“hij zei dat ik twee opties had: ofwel de dood accepteren of hen een dienst bewijzen. Ik moest hen helpen om 3-4 personen van hen in een project in Maydan Shahar binnen te laten of ze zouden mij een wagen met afstandsbediening geven dat ik moest laten ontploffen”* (gehoor p. 20) en *“ze zeiden me dat de eerste optie was dat ik 3-4 gewapende mensen van hen moest binnen laten in het project met een wagen of een voertuig laten ontploffen”* (gehoor p. 26). Alleszins blijkt hieruit dat verzoeker ofwel ervoor moest zorgen dat de taliban toegang kreeg om alsdan een aanslag te plegen ofwel zelf de aanslag moest plegen. Aldus kan verzoeker in het verzoekschrift geenszins beweren dat *“Verzoeker is formeel dat hij nooit verklaard heeft dat hij de keuze had tussen een zelfmoordaanslag en het binnenrijden van de Talibs op het project in Maydan Shahr. De Taliban geeft immers geen keuzemogelijkheden, en vraagt aan leken nooit de opdracht een zelfmoordaanslag uit te voeren (zie administratief dossier)”*.

Hoe dan ook vereisen beide dergelijke gewelddadige daden de nodige extremistische overtuiging en opoffering, terwijl de taliban redelijkerwijze kon verwachten dat verzoeker dergelijke overtuiging en opoffering niet bezat. Verzoeker is immers een gewone mechaniker, die voordien in het buitenland gewerkt had, opnieuw samen met Amerikanen werkte en daar ook tijdens de week bleef overnachten. Verzoeker gaat dan ook voorbij aan de kern van de zaak, namelijk dat niet kan worden ingezien waarom de taliban zomaar contact zou nemen met iemand met een profiel dat bezwaarlijk vertrouwen bij hen kan wekken, noch waarom de taliban onder bedreiging een dermate belangrijke opdracht, namelijk het zelf plegen of helpen plaatsvinden van een aanslag, zou toevertrouwen aan een in hun ogen westerse verrader. Ook de taliban kon weten dat het welslagen van deze opdracht bij voorbaat al gedoemd is om te mislukken omdat zij er kon van uitgaan dat verzoeker van zodra hij kon, zou vluchten. Indien men verzoeker echt wilde inschakelen, dan verklaart verzoeker evenmin waarom de taliban niet naar zijn huis is gekomen gezien hij daar alle weekenden naar toe ging en verzoeker zelf meent dat dit de werkwijze van de taliban is (gehoor p. 7), noch waarom de taliban 4-5 maanden gezocht zou hebben naar verzoeker (gehoor p. 26). Indien verzoeker overigens nog aanvoert dat hij publiek transport gebruikte om anoniemer of onopvallender te kunnen reizen, dan kan worden vastgesteld dat verzoeker tegengehouden werd op het publiek transport. Verzoekers verklaringen inzake de telefonische contacten klemmen verder eveneens, waarbij het wel degelijk ongeloofwaardig is dat de taliban hun nummer aan verzoeker zou geven, temeer gezien zijn Westers profiel. Daargelaten dat verzoeker geen precieze datum voor de uitvoering van de opdracht kon geven, stelt de Raad bovendien vast dat verzoeker dermate vage en ondoorleefde verklaringen aflegt dat zijn relaas ongeloofwaardig is en verzonnen voorkomt.

2.2.6. Verzoeker onderneemt in dit verzoekschrift geen ernstige poging om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te weerleggen, noch brengt hij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses (*“Verzoeker heeft de Talibs enkel een bijzonder korte tijdsspanne gezien, aangezien hij onmiddellijk geblinddoekt werd”, “De periode van opsluiting was bijzonder monotoon”*), maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Indien verzoeker overigens *“zelf heeft ervoor gekozen enkel te zeggen wat hij ervaren heeft en zich herinnert, en zijn verklaringen niet kunstmatig “op te blazen”*”, dan is dit inherent aan de op hem rustende medewerkingsplicht. Verder blijkt dat de dossierbehandelaar op diverse punten ernstige pogingen heeft ondernomen om nadere informatie te verkrijgen van verzoeker, doch dat deze het antwoord schuldig bleef of de vraag ontweek, zodat verzoeker geenszins kan stellen dat *“Indien de dossierbehandelaar van verzoeker bepaalde*

details wenste te vernemen, kon de vraagstelling hier bijv. aan aangepast worden; de dossierbehandelaar heeft dit evenwel nagelaten".

2.2.7. De door de commissaris-generaal correct weergegeven ongeloofwaardigheden raken dan ook de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

2.2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.3. Nopens de subsidiaire bescherming

2.3.1. Verzoeker gaat er in het tweede middel aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a) en b) net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Waar verzoeker aanvoert *"Gelet op de bijzonder volatiele veiligheidssituatie kan de analyse van de veiligheidssituatie van maart 2013 overigens niet langer als actueel en dienstig worden beschouwd; thans zijn er reeds 3 maanden verstreken, en is de veiligheidssituatie onvermijdelijk gewijzigd. Op 29 mei 2013 werd nog een aanslag op de gebouwen van het Rode Kruis in Jalalabad gepleegd, waarbij verschillende personen het leven lieten"*, gaat hij er aan voorbij dat een Cedoca-onderzoek verricht wordt door gespecialiseerde en onpartijdige ambtenaren, en steunt op talrijke objectieve bronnen waarvan de weergave wordt gegeven in de beide *Subject Related Briefings*. Het staat verzoeker vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie *"Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict"*, van 22 maart 2013 en *"Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse"*, van 21 maart 2013 te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken. Verzoeker dient in deze zelf objectieve informatie aan te dragen die vermogen de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde dossier te weerleggen. Dit kan niet blijken uit de informatie neergelegd door verzoeker.

2.3.3. Verder verwijst de Raad naar artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet waarin wordt bepaald dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Er wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen.

De commissaris-generaal stelt dat *"Hoewel u afkomstig blijkt te zijn uit het district Qarghayi van de provincie Laghman (gehoorverslag CGVS, p. 5-7), kan in uw geval evenwel worden bemerkt dat u geen elementen hebt aangehaald op basis waarvan kan worden geoordeeld dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in uw provincie te ontlopen"*. In casu Jalalabad waar verzoekers schoonbroer F. A. en zijn vrouw in Jalalabad wonen (gehoorverslag CGVS, p. 10) waarmee verzoeker in contact bleef na zijn aankomst in België en die ervoor zorgt dat verzoeker met zijn vrouw in contact kan blijven (gehoorverslag CGVS, p. 10-11). Verder heeft verzoeker twee

zussen, A. en N., in Jalalabad (gehoorverslag CGVS, p. 12) en reisde hij vanuit Kabul wekelijks of om de 2 weken naar Jalalabad (gehoorverslag CGVS, p. 22-23).

De analyse van de commissaris-generaal inzake de veiligheidssituatie in Jalalabad, toegevoegd aan het administratief dossier steunt op een hoeveelheid van verschillende objectieve bronnen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Voorts blijkt Jalalabad perfect te bereiken via de hoofdstad Kabul. Uit de informatie blijkt immers dat de hoofdstad Kabul veilig te bereiken is via de internationale luchthaven. Op de weg van Kabul naar Jalalabad vervolgens blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Er gebeuren incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze doen zich meestal 's nachts voor en zijn hoofdzakelijk gericht tegen *high profiles* en meestal zonder burgerslachtoffers. Verschillende bronnen geven aan dat de weg overdag voor burgers veilig is (SRB; *Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*, 23-24, 21 maart 2013). Waar verzoeker nog verwijst naar een arrest van de Raad, wijst de Raad erop dat hij een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). Daarenboven is geenszins aangetoond dat het hier vergelijkbare zaken betreft. Aangaande het vestigingsalternatief wijst de Raad er nog op dat het feit dat het ongebruikelijk zou zijn dat een man bij zijn intrekt, bezwaarlijk een overweging kan zijn wanneer men beweert te vrezen voor zijn veiligheid.

2.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK